

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

L. FRANK BAUM

VRĂJITORUL DIN OZ

Traducere
MIHAELA SIPOȘ

Editura MondoRO
București, 2018

Introducere

Folclorul, legendele, miturile și povestirile cu zâne ne-au încântat copilăria. Orice tânăr este atras de poveștile fantastice, minunate și ireale. Zânele înaripate ale fraților Grimm și Andersen au adus mai multă bucurie în sufletele copiilor decât orice altă creație.

Cu toate acestea, vechile povestiri care au încântat generații întregi sunt acum catalogate drept „învechite” în bibliotecile copiilor; a venit vremea pentru o nouă serie de povestiri minunate, în care stereotipiile cu pitici și zâne au fost lăsate la o parte, ca de altfel și toate acele îngrozitoare povestiri moralizatoare. Educația modernă include moralitatea; de aceea, copilul din zilele noastre caută doar distracție în povești și se dispensează cu bucurie de acele povești moralizatoare.

Cu acest scop în minte a fost scrisă povestea *Vrăjitorul din Oz*, doar pentru a încânta copiii din zilele noastre. Se dorește a fi o poveste modernă, în care uimirea și fericirea sunt prezente, iar palpatățiile și coșmarurile sunt date la o parte.

L. Frank Baum
Chicago, aprilie, 1900

Capitolul 1

Taifunul

Dorothy locuia în mijlocul mării prerii din Kansas, cu unchiul Henry, care era fermier și cu mătușa Em, soția sa. Casa lor era mică deoarece chereșteaua necesară pentru a o construi trebuia adusă de la multe mile distanță, cu căruța. Avea doar patru pereți, podea și acoperiș, care alcătuiau o singură cameră. În această cameră se găsea o sobă ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau un pat mare într-un colț al încăperii, iar Dorothy unul mic, în alt colț. Nu aveau pod și nici pivniță – doar o gaură mică, săpată în pământ, numită adăpost împotriva taifunului, unde familia se putea ascunde în cazul în care ar fi început să bată acele vânturi puternice care distrug toate clădirile în calea lor. Accesul se făcea printr-o trapă din mijlocul podelei, de sub care o scară cobora în gaura mică și întunecată.

Când stătea pe prispa casei, Dorothy nu vedea altceva decât întinderea vastă și gri a preriei, în orice

parte ar fi privit. Niciun copac sau casă nu întrerupea întinderea acestui ținut plat care se unea cu cerul în toate cele patru zări. Soarele arsesse pământul și-l transformase într-o întindere gri, cu mici crăpături ce-l străbăteau. Nici măcar iarba nu mai era verde, deoarece soarele arsesse firele ascuțite până când căpătaseră aceeași culoare gri pe care o vedeai peste tot. Cândva, casa fusese zugrăvită, însă soarele a scorojit vopseaua și ploaia a spălat-o, astfel încât acum avea o culoare la fel de ternă ca și restul.

Când mătușa Em a venit să locuiască aici, era tânără și drăguță. Soarele și vântul au schimbat-o. Au luat strălucirea ochilor săi și i-au lăsat la fel de gri ca și restul; au luat roșul obrazilor și buzelor sale și le-a făcut gri. Era slabă și sfrijită, și nu mai zâmbea de multă vreme. Când Dorothy, care era orfană, a venit să locuiască aici, mătușa Em era atât de uimită de râsul copilei, încât îi puneă mâna pe gură ori de câte ori vocea veselă a lui Dorothy îi ajungea la urechi; și în prezent o privea cu uimire pe copilă, când râdea fără motiv.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu de dimineața până seara și nu avusese parte de prea multe bucurii în viața lui. El era la fel de cărunț, de la barbă și până la cizmele sale. Părea aspru și serios, și rareori vorbea.

Toto o făcea pe Dorothy să râdă și o salvase de la a deveni și ea la fel de gri ca împrejurimile. Toto nu era gri; era un cățeluș mic și negru, cu blană lungă și mătăsoasă. Ochișorii săi mici și negri străluceau deasupra năsucului său caraghios. Toto se juca atât cât era ziua de lungă cu Dorothy, iar Dorothy îl iubea mult.

Astăzi însă, nu se jucau. Unchiul Henry era pe prispă și privea neliniștit cerul, care era mai gri decât de obicei. Dorothy stătea în prag cu Toto în brațe și privea și ea cerul. Mătușa Em spăla vasele.

Din nordul îndepărtat se auzea urletul vântului, iar unchiul Henry și Dorothy puteau vedea cum se apleacă iarba în valuri, înaintea furtunii care venea. Acum se auzea un șuierat ascuțit al vântului dinspre sud, iar când priviră într-acolo văzură valurile de iarbă ce se unduiau din acea direcție.

Dintr-odată, unchiul Henry se ridică în picioare.

— Vine taifunul, Em, îi spuse el soției. Mă duc să închid animalele.

Fugi către grajdul unde ținea vacile și caii. Mătușa Em se opri din treabă și veni la ușă. Dintr-o privire, își dădu seama de pericol.

— Repede, Dorothy! strigă ea. Fugi spre pivniță!

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat. Fetița încercă să-l prindă. Mătușa Em, speriată rău, deschise o trapă din podea și coborî într-o gaură întunecată. În sfârșit, Dorothy îl prinse pe Toto și o urmă pe mătușa ei. Când ajunse la jumătatea drumului, se auzi un sunet strident făcut de vânt și casa se scutură atât de tare, încât fetița își pierdu echilibrul și căzu pe podea.

Apoi un lucru ciudat se întâmplă.

Casa se învârti de două-trei ori și apoi se ridică în aer. Dorothy se simțea ca într-un balon.

Vânturile dinspre nord și sud se întâlniră exact în locul în care era casa, și acolo se formă mijlocul taifunului. În centrul taifunului, aerul este de obicei liniștit, dar

presiunea vântului ridică din ce în ce mai sus casa, până când ajunse în vârful taifunului; rămase acolo și fu dusă la multe mile depărtare, cu aceeași ușurință cu care ar fi dus o pană.

Era întuneric, vântul urla groaznic în jurul lor, dar Dorothy descoperi că plutea destul de lin. După câteva rotiri și o zmucitură, ea simți că e legănată ușor, ca un bebeluș în pătuțul său.

Lui Toto nu îi plăcea deloc ce se întâmplă. Fugea prin cameră și lătra tare; Dorothy însă stătea în liniște pe podea și aștepta să vadă ce urmează să se întâmple.

O dată, Toto se apropie prea mult de trapa deschisă și căzu; la început, fetița crezu că l-a pierdut. Dar îi văzu una dintre urechi ieșind din gaură, deoarece presiunea aerului îl ținea să nu cadă. Se târî spre trapă, îl prinse pe Toto de ureche și îl trase înapoi în cameră. Închise ușița ca să nu se mai întâmple alte accidente.

Orele treceau și, încet, încet, lui Dorothy îi trecu frica; dar se simțea singură și vântul șuiera atât de tare în jurul ei, că aproape o asurzea. La început, se întreba dacă va fi zdrobită în mii de bucățele când casa va cădea pe pământ; dar cum orele treceau și nimic rău nu se întâmpla, a încetat să-și mai facă griji și s-a hotărât să aștepte liniștită să vadă ce îi va aduce viitorul. Într-un final, s-a târât pe podeaua alunecoasă către patul ei și s-a culcat; Toto a urmat-o și s-a întins lângă ea.

În ciuda casei care se legăna și a vântului care șuiera, în curând, Dorothy închise ochii și adormi.